



Іван ГРУНИК: “Аї єє о дєаа° а³еї а, аї оє аї³ і є – а³еїїїєі аї çі аї а'çаі³”

Щодня більшість українців запитує себе: “Доки триватиме в Україні ця неоголошена війна, яка торкнулася вже багатьох, однак ще не кожного?” При цьому українське суспільство наполегливо бореться за право бути незалежним і почувати у світі.

Про війну говорять усі. Про проблеми говорять усі. Проте акцентувати варто не лише на проблемах, а й на шляхах їхнього вирішення.

У тривожний і нелегкий час, слава Богу, знайшлося чимало людей, які мужніми вчинками задекларували свою громадянську позицію. Багато з них зі зброєю в руках стали на захист кордонів рідної країни, багато беруть активну участь у забезпеченні наших бійців усім необхідним – від одягу і продуктів до спеціальних і вкрай необхідних засобів для успішного ведення бойових дій. Газета вже розповідала читачам про ініціативу начальника Рівненської дирекції залізничних перевезень Івана Груника, яку активно підтримали залізничники дирекції та відокремлених підрозділів регіону. За зібрані кошти закуплено тепловізор та пе-

редано бійцям Рівненського батальйону 2-ї Галицької бригади Національної Гвардії України, які з липня обороняють блокпости у Донецькій області.

Очевидно, що ця ініціатива була продиктована власними переконаннями та поглядами на ситуацію керівника Рівненської дирекції. Про це ми детальніше поспілкувалися з Іваном Груником.

– Іване Степановичу, так склалося, що останнім часом в думках і на устах українців – непроста ситуація в державі. Як Ви особисто її оцінюєте?

– На мою думку, сьогодні ще нема загальнонаціонального усвідомлення, що армія є одним із основних чинників нашої незалежності. Ми повинні щоденно звітувати перед собою і перед Богом про те, що зробили для підтримки нашого війська. А для цього варто докласти чимало зусиль.

– Чи правильний курс обрала Україна, аби припинити кровопролиття?

– Вважаю, що Президент знає, що чинить, і робить це результативно. Кожен українець повинен підтримати загальнодержавну позицію з ліквідації тероризму, адже коли, як не сьогодні, нам врешті об'єднатися?!

– Мабуть, так склалося історично, що нас часто об'єднує лихо...

– Досвід багатьох держав засвідчив, що все населення країни здатне об'єднатися навколо спільної справи. В Україні теж так може бути. І наша єдність має бути діяль-

ною відповідно до нагальної потреби, а окрім того, свідомою. Нещодавно мене вразив прикрий випадок, про який довідався від волонтерів. Ватага парубків веселилася у розважальному закладі, де кухоль пива коштує мало не 50 гривень. Коли ж волонтери попросили пожертвувати щось на армію, то лише один із восьми хлопців кинув п'ять гривень (а це – десята частина вартості кухля пива, що він тримав у руках).

– Але ж не всі такі...

– Справді, не всі. Україна продемонструвала приклад того, як швидко можна мобілізувати свої сили. Але йдеться про те, що не всі ще, живучи у мирних затишних містах, усвідомлюють реальну небезпеку не лише військового вторгнення, але й, як наслідок, зубожіння кожного зокрема і держави загалом. А жити хочеться для майбутнього, і я бачу це майбутнє мирним і щасливим. Тож ми повинні жити і працювати так, щоб зусилля кожного були спрямовані на якнайшвидшу перемогу. Зрозуміло, що доки в країні триває війна, доти всі ми військовозобов'язані, доти кожен свідомий українець зобов'язаний підтримувати свою армію. У який спосіб – особиста справа кожного. Таким чином кожен підтримує і захищає себе самого.

Історія людства знає десятки прикладів того, що для кожного агресора війна закінчується у його столиці.

– Але чи достатньо буде Україні лише внутрішнього об'єднання?

– Українці – це також і ті, хто проживає за територіальними межами держави, і їх чимало. Українська нація за кордоном – це світовий феномен, який можна досліджувати у багатьох аспектах. Американські, канадські, англійські і навіть австралійські українці щоденно борються за Україну. Погляньте лише, як там організують акції, пікети, збори коштів, створюють благодійні фонди. І це, повірте, чималий внесок у підтримку й розвиток української армії.

– Іване Степановичу, а що Ви скажете про жінок на війні?

– Як на мене, слова “жінка” і “війна” ніколи не мали б поєднуватися. Але так вже історично склалося, що навіть слово “війна” – жіночого роду. Сьогодні жінка – не звичний образ тендітної й беззахисної. Сьогодні жінка – сильна й відважна. Маємо чимало прикладів. Однією з таких є льотчиця Надія Савченко, яка, попри безпідставні звинувачення, не здається і продовжує боротися. Окремого слова заслуговують і жінки з Майдану, адже саме вони, незважаючи ні на що, вперто й злагоджено щодня робили свою справу.

– Ви згадали про Майдан. З'являються версії, що існує велика ймовірність третього Майдану...

– Якого розвитку не набули б політичні події, я переконаний, що українці більше нікому не дозволять відбирати у них найдорожче – свободу і гідність.

▼ СПЕЦРЕПОРТАЖ

ЗАПИСКИ З ВІЙНИ... Форпост Донецької залізниці

(Закінчення. Початок у №№38-40 “Львівського залізничника”) За вікном – останній день вересня. Спробую в загальних рисах розповісти про останні зміни в донецькому регіоні. Серйозно змінилася воєнна ситуація. Підрозділи і військова техніка РФ зухвало і відверто втрутилися у збройний конфлікт, ставши на бік ЛНР та ДНР.

Збройні сили України (ЗСУ) залишили Іловайськ і Красний Луч. Тепер бандитські угруповання відновили транспортне сполучення між обома своїми “республіками”. У Луганську, Горлівці, Дебальцевому та Донецьку загальна картина за попередні два місяці кардинально не змінилася. Спостерігається послідовний занепад потужного вантажного залізничного руху, що десятиліттями тривав на цих знакових станціях.

Дебальцеве ще контролюється Збройними силами України, однак через об'єктивні обставини неспроможне працювати на повну залізничну потужність. Донецька магістраль розділена на два територіальні регіони, що ворогують між собою, і в цих умовах Дебальцеве втратило свій попередній економічний статус.

Про місто Дебальцеве варто розповісти детальніше.

Місто засноване у 1878 році як залізнична станція колишньої Катерининської залізниці. Свого

часу Дебальцеве відвідували знаменитий поет Володимир Маяковський та “всесоюзний староста” Михайло Калінін. Місто є малою батьківщиною видатного українського поета Володимира Сосюри, вулицею його імені доводилося мені тут багато разів ходити.

Серед найбільш потужних підрозділів Донецької залізниці тут діють три депо: локомотивне, сортувальне та пасажирське, а також вагонне сортувальне. На жаль, кілька років тому розформували місцеве пасажирське депо. Дебальцеве, у якому мешкає приблизно 30 тисяч осіб, є містом залізничників. Десятиліттями тут не втрачає гостроти проблема забезпечення питною водою, бо географічно місто знаходиться на рекордно високій для Донбасу позначці.

Ще влітку цього року місцева дирекція залізничних перевезень повідомляла в засобах масової інформації про стабільне виконання

виробничих планів, обсяги яких на той час навіть дещо збільшилися у порівнянні з минулим – мирним роком. Але зараз, на початку другого місяця осені, говорити про колишні плани Дебальцівської дирекції, мабуть, недоречно. Донедавна Донецька магістраль була найпотужнішою серед європейських за обсягами вантажоперевезень. Дебальцівський вузол вносив свою вагому частку в цей переконливий економічний результат, аж поки не спалахнула війна. Зараз виробництво тут ледь жевріє.

Під час обстрілів у липні-серпні Дебальцеве втратило близько двадцяти приватних осель, серйозно пошкоджені вибухами снарядів кілька житлових багатоповерхівок. Серйозних ушкоджень зазнав дах залізничної лікарні.

Не працюють поштові та банківські відділення, окрім “Ощадбанку”. Незважаючи на воєнний час, працює “Укртелеком”, і загалом нема проблем із продовольчими товарами. Запрацював навіть продуктовий ринок, ущент зруйнований снарядами. Як і в кожному місті, що зазнало лиха війни, тут чи не найбільше страждають пенсіонери. Усі жителі Дебальцевого відчувають проблеми з браком готівки, особливо



– залізничники, що отримують зарплатню на картки, якими не можуть розрахуватися в супермаркетах та в інших закладах, що приймають безготівкову оплату. У місті закрито школи. Тривалий час не працює місцевий Палац залізничників, цей ледь не єдиний острівок духовності. Один зі снарядів вгатив у його дах, але, на щастя, не завдав палацу серйозних пошкоджень. Палац постійно охороняють, як і пам'ятник Леніну, що стоїть навпроти центрального входу до нього. Розташований поруч фізкультурно-спортивний комплекс “Локомотив” теж зазнав численних пошкоджень від вибухів мін та снарядів, але завдяки зусиллям його нечисленних співробітників цей заклад і надалі намагається надавати послуги всім любителям здорового способу життя, тим паче що дебальцівчани

– народ цілком спортивний, особливо чоловіки. Місцеві футбольні дружини є успішними учасниками обласних змагань. Усі без винятку фінали спартакіад серед служб Донецької залізниці відбувалися саме тут. Зараз ФСК “Локомотив” самотужки бурить свердловину, намагаючись відновити постачання води, яка конче потрібна комплексу для щоденної роботи. Прикро спостерігати повну відсутність у місті книгарень. Місцевій владі тривалий час було не до людей. Зараз Дебальцеве зазнає обстрілів із боку бандформувань.

Дуже хочеться вірити, що Донбас переживе цю трагедію і вийде з неї мудрішим та досвідченішим.

Володимир ОСТАПЕНКО,
Донецьк,
спеціально для
“Львівського залізничника”